

Tillegg 5
(Post 4.2b)

Resolusjon CM/ResCMN(2007)11
om Norges gjennomføring av Rammekonvensjon om beskyttelse av nasjonale minoriteter

*(vedtatt av Ministerkomiteen 20. juni 2007
under dens 999bis. møte mellom ministrenes stedfortredere)*

I henhold til bestemmelsene i artikkel 24 til 26 i Rammekonvensjon om beskyttelse av nasjonale minoriteter (heretter kalt «rammekonvensjonen»),

idet det tas hensyn til Resolusjon (97) 10 av 17. september 1997, som fastsetter regler vedtatt av Ministerkomiteen om overvåkingsordningene etter artikkel 24 til 26 i rammekonvensjonen,

idet det tas hensyn til avstemmingsregelen som ble vedtatt i forbindelse med vedtakelsen av Resolusjon (97) 10¹,

idet det tas hensyn til ratifikasjonsdokumentet som Norge innleverte 17. mars 1999,

i betraktning av at Norges regjering oversendte sin statsrapport vedrørende annen overvåkingssyklus etter rammekonvensjonen den 19. oktober 2005,

etter å ha gransket Den rådgivende komité's annen uttalelse om Norge, vedtatt 5. oktober 2006,

etter også å ha merket seg andre regjeringers kommentarer,

1. Vedtar Ministerkomiteen følgende konklusjoner angående Norge:

a) Positive tendenser

Etter at Den rådgivende komité's første uttalelse om Norge ble vedtatt 12. september 2002, og Ministerkomiteens resolusjon 8. april 2003, har Norge iverksatt ytterligere tiltak for å bedre beskyttelsen av nasjonale minoriteter.

Styrkingen av lovverket og det institusjonelle apparatet for kamp mot diskriminering og fremme av likhet er et betydelig framskritt, og antas å få betydelig innvirkning på minoritetenes situasjon på forskjellige områder.

Myndighetene har videreført sin støtte til nasjonale minoriteter i deres innsats for å bevare sin identitet og kultur. Samtidig er det iverksatt ytterligere tiltak for å forbedre mekanismene og

¹ I forbindelse med vedtakelsen av Resolusjon (97) 10 den 17. september 1997 vedtok Ministerkomiteen også følgende regel: «Avgjørelser fattet i henhold til rammekonvensjonens artikkel 24.1 og 25.2 skal anses som vedtatt dersom to tredjedeler av representantene for avtalepartene som avgir stemme, innbefattet et flertall av representantene for avtalepartene som har rett til å sitte i Ministerkomiteen, stemmer for».

prosedyrene som er etablert for å rette opp den skade tidligere tiders «fornorskingspolitikk» har gjort.

Personer tilhørende nasjonale minoriteter er gitt nye muligheter til økt deltakelse i offentlig liv, og det er å håpe at Kontaktforum mellom nasjonale minoriteter og myndighetene, som ble opprettet i 2003, og likedan andre konsultasjonsordninger, vil få økt effektivitet.

Positive trekk er også notert, både på lovgivningssiden og i praksis, med hensyn til bruk av minoritetsspråk i forbindelse med personnavn og topografiske angivelser. Likedan er det på utdannings- og forskningsområdet vedtatt konkrete tiltak som nå iverksettes med sikte på å vitalisere det kvenske språket og fremme opplæringen i det. Selv om det fortsatt er betydelig rom for forbedringer, har myndighetene viet opplærings situasjonen for barn i rom- og romani/taterbefolkningen økt oppmerksomhet.

Myndighetene har også fortsatt arbeidet med å utvikle og støtte prosjekter og aktiviteter med sikte på å bekjempe rasisme og intoleranse, særlig gjennom den nasjonale handlingsplanen mot rasisme og diskriminering for 2002–2006, som nå blir evaluert. I senere år er det satt i verk målrettede tiltak for å lette integreringen av personer med innvandrerbakgrunn, og en plan for sosial inkludering er under utarbeidelse.

b) Betenkeligheter

Selv om det er gjort anstrengelser for å forbedre situasjonen for personer tilhørende nasjonale minoriteter på forskjellige områder, har innsatsen hatt begrenset virkning. Mangelen på pålitelig statistikk om situasjonen for de ulike gruppene, og deres utilstrekkelige representasjon og deltakelse i beslutningsprosessene, står i veien for de tiltak myndighetene har iverksatt på de aktuelle områdene. Myndighetenes utspill er heller ikke alltid tilpasset minoritetenes synspunkter.

Representantene for nasjonale minoriteter mener også at det ikke vises tilstrekkelig respekt for deres kultur og identitet, verken i skoleverket eller i mediene, og det trengs ytterligere tiltak for å skape et mer positivt bilde av dem i offentligheten.

Personer tilhørende bestemte grupper, for eksempel rom og romani/tatere, støter fortsatt på vanskeligheter og diskriminering på arbeidsmarkedet og i tilgangen til bolig og opplæring. Særlig gir problemene som rom- og romani/taterbarn opplever i skolesektoren, grunn til bekymring og må prioriteres av myndighetene.

Bruk av minoritetsspråk i kontakten med forvaltningsmyndighetene er et annet område der økt innsats er nødvendig, både i juridisk henseende og i praksis. Bortsett fra kvenene synes det heller ikke å være tatt tilstrekkelig hensyn til disse gruppernes behov når det gjelder undervisning i minoritetsspråk.

Til tross for økt oppmerksomhet fra myndighetene side, og selv om mange tiltak er iverksatt for å fremme toleransen og respekten for mangfold, meldes det fortsatt om tilfeller av intoleranse og diskriminering mot personer med innvandrerbakgrunn. Vellykket integrering av et økende antall personer med innvandrerbakgrunn er fortsatt en nøkkelutfordring for Norge.

2. Vedtar Ministerkomiteen følgende anbefalinger med hensyn til Norge:

I tillegg til de tiltak som må iverksettes for å gjennomføre de detaljerte anbefalingene i del I og II i uttalelsen fra Den rådgivende komité, inviteres myndighetene til å treffe følgende tiltak for ytterligere å forbedre gjennomføringen av rammekonvensjonen:

- Å treffe de tiltak som er nødvendige, også i økonomisk henseende, for at de nye institusjonene som er etablert for å styrke kampen mot diskriminering, skal bli i stand til å utføre sine oppgaver tilfredsstillende; utvikle bedre informasjonstiltak og tiltak for å fremme bevisstheten om minoritetsspørsmål og det økende mangfoldet i det norske samfunn både blant publikum, politikere, media og offentlige myndigheter;
- Å gå mer besluttsomt til verks, i samarbeid med de aktuelle gruppene og i samsvar med kravene til personvern, for å følge opp de initiativ som er tatt for å framskaffe mer pålitelige data om minoritetenes situasjon på forskjellige områder;
- Å gjennomføre mer resolute tiltak for å eliminere vanskelighetene og diskrimineringen som rom- og romani/taterbefolkningen opplever på forskjellige områder, blant annet når det gjelder sysselsetting og bolig, og i særdeleshet opplæring; legge behørig vekt på anmodningen fra rombefolkningen om å etablere et sosialt senter for dem i Oslo;
- Å følge opp og videreutvikle tiltak til støtte for nasjonale minoritetskulturer, med tilpasning av initiativer og ressurser til de konkrete behov som identifiseres i samråd med de berørte gruppene selv, ikke minst med hensyn til minoritetsmuseene, i forbindelse med den pågående museumsreformen;
- Å videreføre og forsterke innsatsen for å fremme og støtte opplæringen i kvensk, og kartlegge behovene hos personer tilhørende andre minoriteter – særlig rom- og romani/taterbefolkningen – på dette området;
- Å fastslå, i samarbeid med representantene for minoritetene, hvilke midler som er mest effektive for å øke minoritetenes deltakelse på den offentlige arena, sosial og økonomisk sektor iberegnet, både på sentralt og lokalt nivå;
- Å opprettholde og forsterke støttetiltakene for personer tilhørende ulike minoriteter med sikte på å fremme vellykket integrering i Norge.

3. Innbyr Ministerkomiteen Norges regjering, i samsvar med Resolusjon (97) 10:

- a. til å fortsette den pågående dialogen med Den rådgivende komité;
- b. til å holde Den rådgivende komité jevnlig informert om de tiltak den har truffet som svar på konklusjonene og anbefalingene i del 1 og 2 ovenfor.